

тересуване отъ работитѣ на Балканския полуостровъ и особено на България.

Съ очудване видѣхъ въ вѣстниците моето частно писмо до г-нъ де Лавлей, или по-голѣмата частъ отъ него, което, вървамъ, се е прѣвело и прѣпрѣвело. Както и да е, надѣя се да не причини врѣда, ако се разбере, какво то просто съобщаваше, че азъ съмъ въ полза на припознаването извършения фактъ, че се надѣя съединението да бжде реално, и че азъ никакъ не одобрявамъ, до колкото се простиратъ свѣдѣнията ми, движения като ония, съ които заплашватъ Сърбия и Гърция, чието право да се намѣсватъ въ страни извънъ своитѣ граници, азъ не мога да призная.

Не мисля да имамъ правото да кажа повече, тъй като въ тия заплетени работи много по-лесно е да направи човѣкъ зло отколкото добро. Въ всѣки случай азъ не ще пропусна да дамъ най-голѣмо внимание на всѣко писмо отъ Васъ.

Оставамъ, любезни Господине, Вашъ вѣренъ

У. Г. Гладстонъ.

Лондонъ, 7/19 октомври, 1885 год.

Господинъ Министре,

Въ сжбота тъй късно получихъ Вашата депеша, съ която ми заповѣдахте да съобщя на лордъ Солзбери нѣкои факти относително до сръбскитѣ обвинения противъ насъ, щото не бѣше възможно да се прѣдаде съдържанието на депешата въ сжщия день. Днесъ, понедѣлникъ, по обикновения часъ подиръ пладне азъ отивамъ въ министерството на външнитѣ дѣла, и тъй като лордъ Солзбери бѣше занятъ съ министритѣ, на негово мѣсто ме прие постоянниятъ подминистъръ на външнитѣ дѣла, сръ Юлианъ Пансефотъ (sir Julian Pauncefote). Азъ му прѣдадохъ устно съдържанието на депешата. Ви и му го оставихъ и писмено въ видъ на memorandum за свѣдѣние на лордъ Солзбери. Сръ Юлианъ Пансефотъ ми каза, че отъ телеграмитѣ, както на г. Уиндама тъй и на г. Ласселеса и Грейвса, тѣ сж се убѣдили, че оплакванията на сръбитѣ сж съвършено безосновни, и че, ако на основание на тия оплаквания, тѣ нападнатъ България, тѣ ще иматъ всичкитѣ сили противъ себе си. „Вие виждате какъ общественото мнѣние е тукъ противъ тѣхъ, продължи сръ